

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 1Nt/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010025
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2014:5614010025.1

Uznesenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Podhorcovej a prísediacich J. Y. a S. N. dňa 9. júna 2014 v Liptovskom Mikuláši takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd z a m i e t a návrh odsúdeného N. J., Q.. X. XX. XXXX, W. U. U., Q.Á. XXX/XX, W.. Č.. T. T. W. K. Y. T. Ú. Q. T. W. K. Y. T. F. Q. R., na povolenie obnovy konania, ktoré skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/41/2011 zo dňa 27. 2. 2012.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/41/2011-407 zo dňa 27. 2. 2012 bol N. J. odsúdený za spolupáchateľstvo k zločinu úverového podvodu podľa § 20 k § 222 ods. 1, 4 Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 84 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, a bol mu uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu vo výmere 2 roky. Súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 4. 8. 2008 sp. zn. 3T/119/2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 30. 8. 2008, ktorým bol odsúdený za prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a bol mu podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 353 Trestného poriadku, uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a zároveň mu bol podľa § 61 ods. 1, 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu vo výmere 2 roky, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27. 2. 2012.

Odsúdený podal návrh na povolenie obnovy konania. Žiadal zrušiť výrok o treste vyššie uvedeného rozsudku z dôvodu, že Ústavný súd SR zrušil tzv. asperačnú zásadu, pričom poukázal aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj/44/2013, zo dňa 26. 11. 2013. V danom prípade ide o dôvod povolenia obnovy konania „ex lege“. Ak by nebola použitá asperačná zásada, mohol mu byť uložený miernejší trest. Odsúdený síce v úvode svojej žiadosti uviedol, že žiada zrušiť celý rozsudok (aj vo výroku o vine), a vrátiť vec prokurátorovi do prípravného konania, nakoľko však argumentácia odsúdeného smerovala len proti výroku o treste napadnutého rozsudku, pričom odsúdený v závere svojho návrhu uviedol, že tento „smeruje do výroku o treste napádaného rozsudku, pretože nové znenie ust. § 41 ods. 2 TZ; by umožňovalo inú výmeru trestu, čo je možné považovať za novú skutočnosť“, posudzoval súd podanie odsúdeného podľa obsahu ako návrh na povolenie obnovy konania len čo do výroku o treste, aj s poukazom na návrh obhajcu povoliť obnovu konania kvôli Ústavným súdom korigovanej asperačnej zásade.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr

neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy podľa § 394.

Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 zo dňa 28. 11. 2012, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z., Ústavný súd rozhodol, že v § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vyhlásením tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stratilo predmetné ustanovenie účinnosť.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch. Obnovou konania možno napraviť aj také právoplatné rozhodnutie, ktorým bol uložený trest, ktorý je vo svetle dodatočne zistených skutočností, v zrejmom nepomere k závažnosti činu. Nové skutočnosti, ktoré v pôvodnom konaní neboli známe a teda sa ani nemohli brať do úvahy, musia byť pritom také závažné, aby odôvodňovali zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia.

Z citácie ustanovenia § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. vyplýva, že skutočnosť, že súd vydal rozsudok na základe právneho predpisu, ktorý neskôr v dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu SR stratil účinnosť, je len dôvodom na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, ale neznamená automaticky povolenie konania, lebo súd pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania musí skúmať dve podmienky, a to či existuje nový dôkaz, nová skutočnosť, ktorá nebola známa súdu v čase rozhodovania, a či táto skutočnosť sama o sebe alebo spoločne s už známymi skutočnosťami by viedla k záveru, že pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 106/2011 z 28. 11. 2012 je novou skutočnosťou, ktorá nebola známa súdu v čase rozhodnutia, ale súd pri skúmaní druhej podmienky na povolenie obnovy konania, či pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, dospel k záveru, že tieto skutočnosti neboli zistené.

Nakoľko N. J. bol odsúdený za zločin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho úmyselný trestný čin, bol mu v pôvodnom konaní uložený súhrnný trest odňatia slobody, pričom najprísnejším zo zbíhajúcich sa trestných činov bol zločin úverového podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 222 ods. 1, 4 Trestného zákona, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 5 rokov do 12 rokov. Pretože sa odsúdenému ukladal trest odňatia slobody za viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvomi alebo viacerými skutkami, horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšieho sa zvýšila o jednu tretinu a súd ukladal trest v hornej polovici takto zvýšenej trestnej sadzby. Po tejto úprave trestnej sadzby bolo podľa pôvodnej platnej právnej úpravy v rámci asperačnej zásady možné odsúdenému uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 138 mesiacov do 192 mesiacov. Odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody v konaní o dohode o vine a treste, za použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, vo výmere 84 mesiacov (7 rokov), teda po mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. V prípade, ak by súd ukladal trest odňatia slobody za súčasnej platnej právnej úpravy, aplikujúc korigované ustanovenie o asperačnej zásade, prichádzala by do úvahy

rovnako upravená horná hranica trestnej sadzby a prichádzalo by do úvahy aj zisťovanie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Z dôkazov vykonaných v pôvodnom trestnom konaní vyplýva, že u odsúdeného boli zistené dve poľahčujúce okolnosti a jedna priťažujúca okolnosť. Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, ktorá je v prejednávanej veci od 5 rokov do 16 rokov, pričom trest uložený v pôvodnom konaní je v dolnej polovici takto určenej trestnej sadzby.

S poukazom na osobu odsúdeného N. J. a povahu spáchanej trestnej činnosti, súd dospel k záveru, že pôvodne uložený trest odňatia slobody nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činov alebo k pomerom páchatel'a, navyše ani nebol uložený v hornej polovici zvýšenej trestnej sadzby (IV. ÚS 58/2014-8). Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že u odsúdeného ide o recidívu, aj keď v prípade niektorých odsúdení sa na N. J.Á. hľadí, akoby nebol odsúdený, v registri trestov má celkom 7 záznamov. Pretože súd nezistil naplnenie podmienok podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania ako nedôvodný.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 dní odo dňa jeho oznámenia.